

**STAR
WARSM**

НОВА НАДЕЖДА

This translation published by arrangement
with Balantine Books, an imprint
of Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Copyright © 1995 by Lucasfilm Ltd. & ® or ™
where indicated.
All Rights Reserved. Used under authorization.

Всички права са запазени. Търговска марка и
текст © 1995 Lucasfilm Ltd.

STAR WARS: EPISODE IV A NEW HOPE

© Влади Райчинов, превод, 2008 г.
© Книгоиздателска къща Труд, 2008 г.

мека подвързия
ISBN 978-954-528-812-8

твърда подвързия
ISBN 978-954-528-811-1

НОВА НАДЕЖДА

**STAR
WARSM**

ЕПИЗОД 4

ДЖОРДЖ ЛУКАС

Превод от английски Влади Райчинов

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **moyd**, СОФИЯ, 2008

*Преди много, много години
в една далечна
галактика...*

ПРОЛОГ

Друга галактика, различна епоха.

Старата република сега бе легенда – все по-велика с времето. Нямаше нужда да се посочва къде се е намирала или откъде се е появила. Бе достатъчно само да се каже, че... това е Републиката.

Някога под мъдрото управление на Сената и закрилата на рицарите джедаи Републиката растяла и процъфтявала. Но както често се случва, когато богатствата и властта преминават отвъд благородното и вкусат от великолепното, тъкмо тогава отнякъде изпълзават мрачни фигури с ненадмината алчност.

Същата участ сполетяла Републиката в нейните величави времена. Подобно на колосално дърво, способно да издържи на всевъзможни външни нападения, Републиката прогнивала отвътре, грозена от невидима за окото заплаха.

Подкрепян и подстрекаван от припрени и жадни за власт политици, както и от внушителното влияние на неясни икономически сили, амбициозният сенатор Палпатин подготвял почвата, за да бъде избран за президент на Републиката. Успял да се издигне с обещанието да обедини отчуждените светове и раси и да възстанови някогашното величие на Републиката.

Когато укрепил властта си, той провъзгласил себе си за император и се изолирал от гласовете на обществеността. Заобиколил се със съветници, които бил назначил сам, и така стоновете на народа престанали да достигат до неговите уши.

6 STAR WARS

Имперските магнати и бюрократи успели чрез подлост и вероломство да унищожат рицарите джедаи – последните закрилници на справедливостта в галактиката. По този начин те се готвели да установят пълно господство и гнет над стотици обезверени светове из цялата галактика. Мнозина от тях прибягвали до могъщия военен апарат на империята и цитирали името на все по-изолирания император, за да преследват свои лични амбиции и стремления.

Ала една малка група системи се вдигнали на бунт срещу безчинствата им. Като се обявили за открити противници на Новия ред, недоволните предприели силна кампания, за да възстановят Старата република.

Отначало те били само една шепа в сравнение с многобройните системи, приклекчени в лапите на императора. През онези първи мрачни дни изглеждало сигурно, че яркото пламъче на съпротивата ще бъде бързо потушено далеч преди да успее да впръсне лъч на надежда из тази галактика, пълна с угнетени и потискани народи...

Из „Първи дневник за сагата“ на Уилите

„Бяха се озовали на погрешното място в погрешния момент. И, естествено, станаха герои“.

сенатор Лея Органа от Алдераан

Г Л А В А

1

Огромното сияещо кълбо искреше със светлина като от блед топаз. Но това не бе слънце. Дълги години планетата бе оставяла лъжливо впечатление у минаващите пътници. Едва когато навлязат в по-близка орбита, те осъзнават, че това е свят в една бинарна система, а не трето слънце.

Първоначално изглеждаше сигурно, че на подобна планета не може да вирее нищичко, а още по-малко – хуманоиди. Ала и двете ѝ масивни слънца – Тату I и Тату II, се въртяха около един общ център със забележителна последователност, а Татуин ги обикаляше на достатъчно далечно разстояние, за да може да развие относително стабилен, макар и извънредно топъл климат. По-голямата част от него се заемаше от сухата пустиня на един свят, чиято необичайна звездна светлина се дължеше на двойните слънчеви лъчи, отразяващи се от наситените с натрий пясъци и равнини. Същата тази слънчева светлина сега внезапно проблесна и върху тънката обвивка на металното тяло, което лудо се спускаше към атмосферата.

Нестабилният курс на галактическия кръстосвач беше съвсем преднамерен. Дължеше се не на някаква повреда, а по-скоро на отчаяното им желание да избегнат по-тежки повреди. Продължителни лъчи от интензивна енергия облизаха корпуса му подобно на многоцветна следа от хищни риби, спуснали се по петите на голяма и отчаяна плячка.

Един от тези опипващи лъчи успя да застигне бягащия кораб, поразявайки главната му слънчева перка. Когато кра-

8 STAR WARS

ят на перката се пръсна, във вакуума се разлетя заря от разноцветни късчета метал и пластмаса. От това целият съд сякаш потрепери.

В този миг внезапно на полезрението се появи и източникът на цялата тази пъстроцветна енергия – тежък имперски кръстосвач, чийто масивен силует бе осеян с десетки тежки оръдия и кули. С приближаването на кръстосвача постепенно светлината престана да струи от многобройните му дула. От засегнатите пробойни в корпуса на по-малкия кораб още известно време продължиха да се виждат откъслечни експлозии и проблясъци. В абсолютния мраз на открития Космос имперският съд бавно покри небето над обезвредената си плячка.

Още една далечна експлозия разтърси кораба – но със сигурност не се стори далечна на Арту Диту и Си Трипио. Сътресението ги подхвърли в тесния коридор като лагери на стар двигател.

Ако някой ги погледнеше отстрани, сигурно би си помислил, че високата и подобна на хуманоид машина Трипио е началникът, а ниското трикрако роботче Арту е подчинен. И макар че Трипио би подсвирнал пренебрежително на такова подмятане, в действителност двамата бяха съвсем равни – освен по приказливост. Тук Трипио безспорно и разбираемо държеше абсолютното първенство.

Още една експлозия мощно разтърси коридора, изваждайки Трипио от равновесие. Ниският му спътник се справяше по-удачно в подобни моменти, понеже тумбестото му цилиндрично тяло имаше нисък център на гравитацията, а здравите къси крака му даваха допълнителна опора.

Арту изгледа Трипио, който се бе килнал към едната стена на коридора. Около единственото му механично око енигматично проблеснаха няколко светлинки. Той правеше инспекция на конструкцията на своя приятел. Гъста патина от метални частици и власинки прах покриваше иначе лъскавия бронзов корпус на високия робот. Тук-там се виждаха и няколко вдлъбнатини – резултат от продължителния обстрел, на който бе подложен бунтовническият им кораб.

Наред с последната бомбардировка въздухът се огласяше и от непрекъснато басово бръмчене, което дори и най-сил-

ната експлозия не бе успяла да заглуши. Тъкмо тогава без някаква видима причина тътненето внезапно престана и единствените звуци по опразнения коридор останаха пращането на електрическите вериги, които даваха тук-там на късо. След това нова експлозия проехтя из коридорите – този път в другия край на кораба.

Трипио извъртя гладката си глава на една страна. Металните му уши сякаш видимо се напрегнаха. Имитирането на човешка поза едва ли бе необходимо, понеже звуковете му сензори работеха еднакво добре във всички посоки. Ала тънкият робот бе програмиран винаги да наподобява поведението на хуманоидите около себе си – включително когато се отнасяше за имитация на обикновени жестове.

– Чу ли? – риторично възкликна той на търпеливия си спътник. Очевидно говореше за пулсиращото бумтене, което бе спряло. – Изключиха основния реактор и двигателя! – гласът му бе пълен с недоумение и загриженост досущ както при хората. Металната му длан горестно потъркваше някакво сиво петно по хълбока му, където бе паднало парче от тавана и бе одраскало бронзовия му гланц. Трипио бе придирчива машина и подобни неща силно разваляха настроението му.

– Лудост, истинска лудост – бавно поклати глава той. – Този път със сигурност ще ни унищожат.

Арту не отговори нищо. Цилиндричното му тяло се килна назад и докато здравите крака стабилно го крепяха за пода, еднометровият робот се зае да изучава тавана над тях. Макар да нямаше глава като своя приятел, за да имитира напрегнатото вслушване, Арту все пак някак си успя да изрази тъкмо това. От говорителите му последва поредица кратки изсвирвания и пиукания. Дори за някое чувствително човешко ухо те едва ли биха представлявали нещо повече от пращането на статично електричество. Трипио обаче успя да различи в тях думи, които за него представляваха ясно и недвусмислено съдържание.

– Очевидно се е наложило да изключат реактора – призна той, – но въпросът е какво ще предприемем ние. Не можем да излезем в атмосферата със съсипана стабилизираща перка. Не мога да повярвам, че просто ще се предадем!

10 STAR WARS

Внезапно по коридора се появиха малка група въоръжени хуманоиди с извадени оръжия. Израженията на лицата им бяха още по-обезпокоителни от намачканите им униформи. Около тях се носеше аура на мъже, които са готови да умрат.

Трипио ги наблюдаваше мълчаливо, докато изчезнаха зад една от извивките на коридора, и след това пак се обърна към Арту. По-ниският робот въобще не бе променил позицията си. Трипио проследи с поглед неговия, макар да съзнаваше, че сензорите на Арту са доста по-чувствителни от неговите.

– Какво има, Арту?

В отговор на въпроса му последва кратко просвирване. След миг вече нямаше нужда от високочувствителни сензори. Първоначално коридорът притихна за около минута-две в смъртоносна тишина. След това се дочу слабо скърцане, сякаш нечии нокти драскаха по вратата някъде изотгоре. Необичайният звук се дължеше на тежки стъпки и влаченето на някакво тежко съоръжение по корпуса на кораба.

Когато проехтяха още няколко приглушени експлозии, Трипио промърмори:

– Успели са да пробият някъде над нас. Този път капитанът няма да се измъкне – и той се обърна към Арту: – Мисля, че май е по-добре да...

Но преди да довърши мисълта си, въздухът се изпълни от пронизителното скърцане на изопнат метал и единият край на коридора се освети от ослепителен блясък. Някъде долу малката група въоръжени бойци, които ги бяха подминали само преди минути, се бе натъкнала на засада от нашествениците.

Трипио извърна главата и чувствителните си фоторецептори встрани – тъкмо навреме, за да избегне металните парчета, които полетяха по коридора. В далечния край покривът на коридора бе пробит и отгоре зейна голяма дупка. През нея започнаха да се спускат метални форми като големи мъниста с лъскава повърхност. И двамата роботи добре знаеха, че никоя машина не е способна да избегне лекотата, с която тези форми се придвижваха и мигновено заемаха бойна поза. Новодошлите бяха не роботи, а въоръжени хуманоиди.

Един от тях погледна право към Трипио – или всъщност не точно в него, както си помисли отначало обзетият от ужас

робот, а покрай него. Фигурата понечи да вдигне тежкото си оръжие, но се оказа твърде късно. В същия миг лъч интензивен заряд го улучи в главата. Навсякъде се разлетяха останки от снаряжението, костите и плътта на нашественика.

Останалите имперски бойци мигновено се извърнаха към посоката на изстрела и започнаха ожесточено да отговарят на огъня покрай сащисаните роботи.

– Бързо, насам! – извика Трипио и несръчно се заклати далеч от имперските войници.

Арту плавно го последва. Не бяха направили и няколко крачки, когато срещу тях се появиха няколко бунтовници и откриха огън срещу нашествениците. Само за секунди целият коридор се изпълни с пушек и кръстосани лазерни изстрели.

Червени, зелени и сини блясъци рикошираха в излъсканите стени и в пода, оставяйки дълги прорези в металната повърхност. Множество викове на умиращи хуманоиди – доста несвойствени звуци за който и да е робот, помисли си Трипио – пронизително изпълваха бездушните коридори.

Един залп удари непосредствено пред краката на роботите, а миг по-късно втори изстрел улучи стената зад тях, разкривайки електрическите проводници и поредица корабни тръби. Мощта на двата изстрела запрата Трипио всред разкъсаните кабели и от множеството заряди той се затресе в ужасяващи конвулсии.

Напълно непознато усещане премина през нервните окончания на металното му тяло. То не предизвикваше болка, а само объркване. При всеки негов опит да се освободи от висящите кабели следваше нов прилив на електрически поток. Шумът и блясъците от оръжията на хората не спираха. Битката продължаваше.

Целият коридор се изпълни с дим. Арту Диту отчаяно се бореше да освободи своя приятел. Малкият робот демонстрираше флегматично безразличие към яростните залпове, които се разминаваха в коридора. Той бе толкова нисък, че изстрелите, така или иначе, прелитаха над него.

– Помощ! – закрещя Трипио, внезапно ужасен от поредното съобщение на вътрешния му сензор. – Сякаш нещо се топи! Опитай да освободиш левия ми крак. Май проблемът

НОВА НАДЕЖДА

ЕПИЗОД 4

ДЖОРДЖ ЛУКАС

Преводач **Влади Райчинов**
Редактор **Румен Стефанов**
Технически редактор **Станислав Иванов**
Коректор **Юлия Шопова**

Първо издание
Формат 84x108/32. Печ. коли 15

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“
ул. „Дунав“ № 15, тел.: 987-82-61, 987-29-24
Разпространение – тел.: 846 75 29, 846 75 65
e-mail:office@trud.cc

www.trud.cc
www.znam.bg

Печат „Инвестпрес“ АД

КНИЖАРНИЦА „ТРУД“
бул. „Скобелев“ № 63